

Adabala

Poznámka vydavatele:

Adabala je tradičně považována za paměti Morihausa, druha Alessie, královny otroků. Ačkoli to nelze nijak historicky ověřit, rozhodně je Adabala jedním z nejstarších písemných záznamů, které se nám dochovaly z počátku prvního věku.

SMRT PELINALOVA

odlaha bělozlatého trůnního sálu se zbarvila rudou krví a Pelinalova utatá hlava takto pravila okřídlenému býku Morihausovi, polobožskému milenci Al-Esh: "Nepřátelé mne zkrátily o hlavu a kusy mého těla roznesli do všech světových stran. Aby zesměšlili můj posvátný cíl a záměr, rozsekali mne Ayleidové na osm částí, neboť jsou tímto číslem posedlí."

I tu Morihaus, zmaten, si odfrkl skrze kruh v nozdách, a odvětil: "Tvá rytířská tažení dalece překročila mez, za niž by ona nezašla, Bílý vichře, leč já jsem pouhým býkem, a tedy příliš lehkomyšlný ve svém úsudku. Raději se odeberu do šatlavy a pobodám trochu vězně, pokud jsi nějaké nechal naživu. Slávu sis vydobyl krví, strýče, a přijde další krveprolití, stejně jako se vrací liška, stejně jako noční temnotu nevyhnutelně vystřídá jitřní světlo. Cyrod je stále v našich rukou."

Tehdy Pelinal promluvil znovu a naposledy: "Běda, Morihausi, běda! V předsmrtném věšteckém vytržení vidím svého nepřítele, an je stále živ, a vezmu si tuto trpkou pravdu do hrobu. Lépe však takto, než abych zemřel, mylně se považuje za vítěze. Ač jste jej vykázali za vrata noci, přeci se vrátí. Mějte se na pozoru! Já už nemohu déle chránit lidské plémě před Umarilovou odplatou."

ALESSIA: MLADÁ LÉTA V OTROCTVÍ

ení známo, z jakého kmene Perrif pochází, ale vyrostla v Sardu, a na Sardarvar Leed, kam Ayleidové sháněli stáda lidí z celého Nibenu: kotringy, nedy, algemy, kreatčany (i když ti se jak známo později dováželi ze severu), kepty, gešské lidi (kteří byli nakonec zcela vyhlazeni, když Nilichi, Král květin, učinil velkou oběť hmyzímu božstvu jménem [nedochovalo se]), al-hareďany, ketský lid a další; nicméně bylo to v Cyrodu, v samém srdci ayleidské říše, kde nebylo pro člověka žádných svobod, ba ani stálou rodinu mít nesměl, aniž i jméno, leda jej choval v tajnosti, neboť cizáctví pánové neměli nižádnou potřebu jich označovat či od sebe rozlišovat.

Lidé se používali k lámání kamene, na odvodňování polí, úklid chrámů a údržbu cest; případně byli umělecky mučeni pro podivná potěšení svých vlastníků, jako na kolech nářků ve Vindaselu a v sercenských zahradách útroh; a vytvářely se z nich živé sochy, kterých bylo v těch dobách mezi ayleidskými otroky bezpočet; či ještě hůř, jako v zemích Hadhuula Vládcе plamenů, kde sloužili jako živoucí výrobní drog -- byly jim podávány rozličné substance s příměsí daedronu, které i při vdechování pozvedly mučení za zcela novou úroveň, a děti se běžně zapalovaly a předhazovaly tygrům jako cvičná kořist.

MORIHAUS VYSVĚTLUJE JMÉNA ALESSIE

tehdy jim Morihaus pravil: "Dali jste jí ve svých příbězích mnoho jmen: Al-Eš, jež jí bylo dáno s posvátnou básní, a když se přeloží, zní jako ozvěna: 'Vysoká, vysoká', a z něho odvozená pojmenování a zdobněliny: Alešut, Eša, Alessia. Znáte ji jako Paravant, pod jménem, jímž byla korunována, 'První svého druhu' -- jménem, kterým bohové označili smrtelníka hodného vznešenosti, jež je zároveň smrtící-pátrající-uzdravující a které zní také Paraval, Peveš, Perretu, Perrif, a co se mne týče, stále ji oslovuji jménem, kterým jsem jí říkal, když jsme byli milenci: Paravania."

Ačkoli je pro mne již ztracena, stále zůstává ponořena v mezihvězdné prázdnotě -- první císařovna, Paní nebes, královna nad Cyrodem.

I domnívali se, že jim bylo v plné míře odpovězeno, a odebrali se tam, odkud přišli.